

FESTIVALS DE PRESTIGI

Una vegada més, ens arriba el Festival Internacional de Música de Granollers, organitzat per Joventuts Musicals. Aquest any, amb més dificultats que mai degut a la falta de col·laboració econòmica de l'Ajuntament i a la dificultat de trobar recolzament en altres llocs. L'ajut ha arribat de les entitats d'estalvi, però ara, al començar el Festival, no es veu clar que es pugui arribar a la seva fi sense un dèficit important.

Malgrat tot, Schubert és aquí. Gràcies a l'entusiasme i l'esforç de la nostra entitat musical, Schubert és entre nosaltres dins d'un Festival que, pel que es preveu, podrà ser veritablement memorable.

Potser caldrà reconsiderar, però, la necessitat de continuar amb un Festival així, doncs hi ha massa dificultats, massa feina, absència d'un local adequat per al concert, i massa concentració de música en pocs dies per la coincidència de dates amb el Festival de Barcelona.

Mentre no disposem d'un local adient, que no cal que sigui el «mític» teatre municipal sinó tan sols un local senzill, amb les necessitats mínimes cobertes amb una certa previsió de cara al futur; mentre un festival no s'hagi de menjar l'altre; mentre que un concert no es pugui autofinançar per el públic i ajuda oficial de l'Estat o, si hem d'esperar que la Generalitat pugui, encara pitjor, i mentre als col·legis no es faci MÚSICA, però MÚSICA seriosament, ja que no és fer música ensenyar a tocar «Heidi» amb flauta dolça i sí cal fer un ensenyament complert, escoltar concerts encara que sigui en discs, fer Història de la Música, etc., com s'intenta fer durant aquest festival; mentre no passi tot això, no tindrem massa facilitats per organitzar concerts: sense recolzament econòmic oficial, sense local, i quasi bé sense públic. Aleshores, serà necessari seguir fent Festivals de Prestigi, on es troba part del públic que hi va perquè s'hi ha d'anar; Festivals de Prestigi perquè l'Ajuntament, o aquest any les Caixes, puguin col·laborar de forma visible, Festivals de Prestigi perquè ens deixin el Museu, i perquè valgui la pena fer el trasllat de no-sé-quantas cadires des de Llerona a Granollers o de muntar una bastida de dos pisos d'alçada per poder posar les bombetes de l'escenari, etc., etc., etc.; serà necessari fer Festivals de Prestigi perquè es digui de Granollers que té un Festival important i es conegui arreu.

Però la resta de l'any, seguirem essent quatre gats els qui anem als concerts, donant gràcies a que encara se'n organitzin...

Però ara callem: Els divuit músics de la Waiblingen Chamber Orchestra baixen la llarga rampa que porta a l'escenari, i comença el festival.

Waiblingen Chamber Orchestra

El precalentament

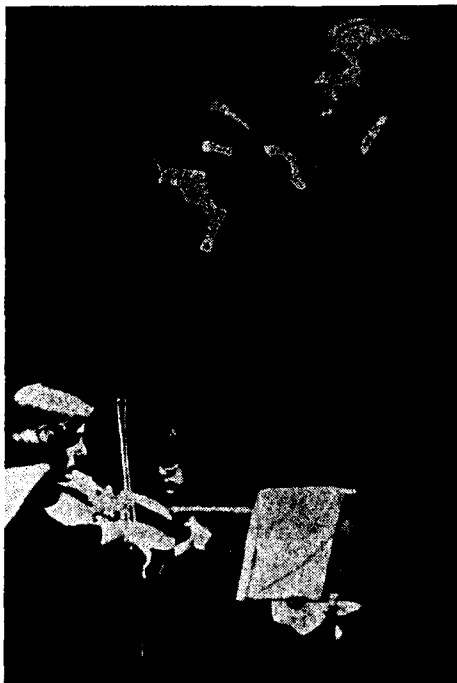
Com a concert homenatge als 50 anys de l'Escola de Música, rebem la visita de la Waiblingen Chamber Orchestra, que ens ofereix un programa variat, d'agradable audició.

Comença el concert amb una Suite per Flauta de Bach, on el jove Klaus-Peter Diehl ens dona una bona exhibició d'habilitat i dolçor, sobretot amb la «sarabanda», prou coneguda i estimada per tots qui estimem Bach, i també amb la bellíssima «polonesa».

Segueix un altre concert de Bach, ara per a violí. Es un noia la solista, Flemming ens dona un molt bon cant també jove com tot el conjunt. Ulrike cert on, després d'un brillant «allegro» ple de difícils passatges, la violinista ens regala una senzilla interpretació de l'«andante», amb el seu delicat diàleg violí-baixos les seves polides frases en solitari, i amb aquella llarga nota que Ulrike resol d'una sola i lenta arcada que ens fa pensar que ens trobem davant d'una persona que aviat serà important dins del món musical. Aquesta seguretat d'Ulrike ens fa esperar amb tranquil·litat el bri-

llant «allegro-ssai» amb que clou el concert. I així és. Amb seguretat i llambreg, la noia ens acaba un concert impecable.

A la mitja part, es pronuncien unes paraules de JJ.MM. en homenatge als músics que van iniciar i portar endavant l'Escola de Música, els mestres

Coll, Font i Ruera. El mestre Ruera rep l'homenatge i diu unes paraules d'agraïment en nom de tots els membres del Patronat.

Les primeres notes de Schubert comencen a sonar a la segona part, després de Mozart. Tota la dolçor del músic pre-romàntic és present en aquestes nou danses que tenen un gran poder evocador, ja que si deixem anar l'imaginació, tan aviat ens trobem en els camps de conreu, com a les muntanyes d'Alsàcia, com dins d'una taverna. Els tres valsos tenen un aire més espiritual, especialment el segon, amb aquella vella tristesa nostàlgica d'aquell amor que tots hem perdut qui sap quan fa. Un suau i bonic precalentament per el festival.

El concert acaba amb una serenata d'Elgar, que dona un fort contrast amb la senzilla música vienesa. Hi ha moments que recorden a Mahler, sobretot en el «largetto», on els violins amb sordina, ens evoquen no sé quin món decadent i trist, atúidor d'una sorprenent bellesa.

El mestre Francesc Llongueres, rep uns càlids aplaudiments com a just premi per la seva tasca al front del grup instrumental. Una tasca molt ben realitzada.

Quartet Numen

El preciosisme

Una vegada més entre nosaltres, ens arriba el Quartet Numen, del qual el mestratge i precisió no cal repetir aquí, doncs ens són prou ben conegudes.

Ens varen oferir, dins la primera part, el «Quartet Opus 29» i el «Quartetetatz» obra pòstuma, però el que realment va ser memorable fou a la segona part, el quartet conegut com «La Mort i la Donzella».

Dins d'aquest quartet hi ha un «andante» que té cinc variacions sobre la melodia o tema principal. D'entre elles destaquem la primera, amb el violí d'en Gerard Claret acompanyat en el seu cant per un tímid pizzicato del violoncel, i la segona on, en Josep M.º Redondo, ens interpretà perfectament el tema al violoncel. La cinquena variació correspon en lluïment a la totalitat del quartet, amb una nova exposició del tema després d'un temps on les notes breus fan un bonic divertiment.

Aquest segon concert acaba amb una repetició i gran satisfacció del públic. Bé pel quartet Numen!

Eulàlia Solé

Schubert a cabassos

Eulàlia Solé ens dona Schubert a cabassos.

Abans de començar, l'Eulàlia es queixava del fred i estava nerviosa. Però tan sols baixar la rampa i asseure's enfront del piano, l'Eulàlia deixa enrera el fred i els nervis. És el seu piano i la seva música qui la crida. I pocs segons després de començar